

OP HETERDAAD

Marit reed direct door naar het park op het Noordereiland. Waarschijnlijk zou ze de vrouw niet ontmoeten, omdat ze tijdens haar dagelijkse rondje door het park halsoverkop naar huis was gevlucht om de notitie met Marits telefoonnummer op te zoeken. Het was jammer dat ze Jack niet meer had gezien, maar nu het einde van zijn opdracht in zicht kwam zou daar wellicht verandering in komen. Haar opdracht was een ander verhaal. Ze leek nog mijlenver verwijderd van een ontknoping als die er al was. De mogelijkheden waren legio en van een eenvoudig uitlezen van een chip en een belletje naar de rechtmatige eigenaar leek geen sprake meer te zijn. Maar verloor ze zo het doel niet uit het oog? Het vinden van Tobias moest haar prioriteit zijn, maar inmiddels leek het meer bijzaak dan hoofdzaak.

Inmiddels reed ze het Noordereiland op en sloeg aan het einde van de Van der Takstraat rechtsaf. Bij het park aangekomen was er genoeg ruimte om te parkeren, maar om niet teveel in het oog te springen zocht Marit een afgelegen parkeerplek uit. Er stond nog een andere auto, maar omdat ze haast had besteedde ze er weinig aandacht aan.

Het was de hele dag al somber weer geweest en het leek of de duisternis vandaag vroeger dan gebruikelijk inviel. Gelukkig was het droog, hoewel de lucht nog steeds vochtig aanvoelde. Even voer er een huivering door haar lichaam. Hoewel de kou op het moment geen invloed op haar had, was ze toch blij dat ze die ochtend een warm jack had aangetrokken dat haar beschermde tegen de frisse avondlucht. Ze hoopte dat ze niet te laat was.

Tijdens het gesprek had de vrouw uitgelaten geklonken. Volgens haar was het dezelfde man als degene die ze vorige keer ook in het park was tegengekomen. Een grote man, zonder hond, gekleed in een hoodie en met een grote zak over zijn schouders. Dit keer had ze zich niet helemaal veilig gevoeld, ook al was ze er zeker van dat haar herdershond haar zou beschermen. Bij het zien van de man was Wodan erg onrustig geworden, waarop ze de hond direct had aangeliend en naar huis was teruggekeerd. Inmiddels was het ruim twintig minuten later.

Op een holletje begaf ze zich naar de ingang, waarna ze afweek van het voetgangers pad en zich een weg baande door het struikgewas. Op haar hoede bewoog ze zich door de struiken, al haar zintuigen gespannen om geen enkel geluid te missen. Omdat ze dit keer geen zaklamp bij zich had, had ze moeite om zich te oriënteren en niet over een verdwaalde boomwortel te struikelen. Geleidelijk wende haar ogen aan de duisternis en hervond ze haar zelfvertrouwen. Het park oogde verlaten. Omdat het een klein stadspark was was het park niet volledig in duisternis gehuld. Het gedimde licht van de lantaarnpalen op de Maaskade leken de contouren van het park in een zachte gloed te zetten. Het was vreemd. Ondanks de onophoudelijke stroom van verkeer dat van en naar de Willemsbrug reed was het doodstil in het park. Alsof het park werd afgeschermd door een hoge doorzichtige geluidswal, die alleen een diffuus licht doorliet. Marit stond stil en spitste haar oren. Zou ze de man in de hoodie zijn misgelopen?

Geruisloos sloop ze verder, trachtend haar ademhaling te beheersen, bang dat deze haar zou verraden als hij in de buurt zou zijn. Hoewel ze onzeker was over de plaats waar ze de vorige keer de man op heterdaad had betrapt, kon het niet ver meer zijn. Met half toegeknepen ogen staarde ze gespannen naar het donkere struikgewas, hopen op een teken van zijn aanwezigheid. Maar haar inspanning leek tevergeefs. Het

park was gehuld in een hardnekkig stilzwijgen, een bondgenootschap waar zelfs de dieren die zich erin ophielden deel van leken uit te maken. Geen vogels of katten die in de frisse buitenlucht hun ongenoegen uitten door een langgerekt kattengejank. Vertwijfeld vroeg ze zich af of ze niet beter door had kunnen rijden naar haar behaaglijke appartement. Als de man er al zou zijn was hij zich misschien van geen kwaad bewust en was haar beeld vertroebeld door de afgelopen gebeurtenissen. Waarom was hij dan gevlucht? En dan was er nog de kwestie van het lege sardineblikje? Misschien had het niets te betekenen, maar alleen al om haar nieuwsgierigheid te bevredigen was het de moeite waard om erachter te komen. Plotseling stonden de haartjes op haar armen rechtovereind. Ze was niet alleen.